

УДК 324.92

ОКРЕМІ ПИТАННЯ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ МІГРАЦІЙНИХ СЛУЖБ В ЗАРУБІЖНИХ КРАЇНАХ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АСПЕКТ

Іваненко Д.Д., Яременко Н.С.
Сумський державний університет

Статтю присвячено дослідженню правового регулювання міграційної політики та організаційним основам діяльності міграційних служб зарубіжних країн, визначено правовий статус органів міграційної служби в деяких зарубіжних країнах та організаційні основи діяльності їх діяльності. Зазначено, що правове регулювання діяльності міграційних органів таких держав як Німеччина, Великобританія, США і Канада представляє найбільший інтерес з точки зору можливості його використання для вдосконалення українського законодавства і практики. Зроблено висновок, що з урахуванням досвіду діяльності міграційних служб зарубіжних країн в області правового регулювання міграційної сфери, при вдосконаленні організаційної структури та моделі функціонування ДМС України слід враховувати основні тенденції розвитку міграційних служб зарубіжних країн.

Ключові слова: Державна міграційна служба, зарубіжні країни, міграційна політика, міграційна служба, міграційне законодавство, міграційне управління, міграція, напрямки міграційної політики, організаційна структура міграційних органів зарубіжних країн, структура міграційних служб зарубіжних країн, Федеральна служба з міграції та проблем біженців.

Постановка проблеми. Тенденції розвитку міграційних служб в зарубіжних країнах свідчать про посилення їх ролі в системі державного управління, наділення їх новими повноваженнями і зміцненні матеріально-технічної бази. Розвиток міграційних служб зарубіжних країн заснований на об'єднанні в одній службі або під контролем одного відомства всіх функцій з організації міграційного контролю на території країни: прикордонного контролю при перетині кордону, контролю за перебуванням іноземців на території країни, натуралізації іноземців, виявлення правопорушень, депортації іноземних громадян за межі території країни та ін.

Правове регулювання діяльності міграційних органів таких держав як Німеччина, Великобританія, США і Канада представляє найбільший інтерес з точки зору можливості його використання для вдосконалення українського законодавства і практики. Ці зумовлено низкою обставин. По-перше, у цих країнах накопичено багатомісячний досвід регулювання імміграційних відносин (особливо в США та Канаді), створені та успішно функціонують міграційні служби, систематизовано міграційне законодавство. По-друге, ці країни досить успішно подолали етап масової імміграції некваліфікованої робочої сили, що є характерним для міграційних процесів у сучасній Україні.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питанню адміністративно-організаційних основ діяльності міграційних служб зарубіжних країн, завжди знаходило висвітлення в правовій літературі, безпосередньо існує в правовій літературі ряд наукових публікацій, які в тій чи іншій мірі торкаються питання правового регулювання діяльності міграційних служб зарубіжних країн. На загальнотеоретичному рівні окремі аспекти досліджуваної теми представлені в наукових працях В.С. Афанасєва, О.М. Бандурки, В.М. Баранова, Л.Ш. Берекашвілі, В.Н. Бутиліна, Н.В. Вітрука, О.А. Галустяна, І.Н. Глебова, Є.В. Додіна, В.М. Ісакова, А.І. Йориша, В.К. Колпакова, С.А. Комарова, А.Т. Комзюка, В.В. Конопльова,

С.Ф. Константінова, О.В. Кузьменко, О.Е. Кутафіна, В.М. Куріцина, В.І. Курила, В.В. Лазарева, М.В. Лошицького, І.П. Льовченка, В.О. Лучина, Е.Г. Ляхова, В.П. Малахова, Н.В. Михайлової, П.С. Мордовца, С.О. Мосьондза, В.С. Нерсесянца, В.В. Оксомитного, В.І. Олєфіра, А.С. Піголкіна, Д.В. Приймаченка, Т.З. Радько, Ю.І. Римаренка, В.П. Сальникова, Н.П. Тиндик, К.Б. Толкачова, М.Л. Тюркіна та інших. Дослідженню актуальних проблемних питань імміграційної діяльності іноземних міграційних служб присвячені праці Ю.А. Архипова, Г.Е. Вітковської, О.Д. Воробйова, Г.Г. Гольдіна, М.Б. Денисенко, В.А. Іонцева, Ж.А. Зайончковської, Н.А. Зоріна, А.Н. Каменського, І.Б. Кардашової, А.В. Куракіна, Н.А. Лімонової, І.В. Плаксивої, Л.Л. Рибаківського, О.В. Ростовської, М.Л. Тюркіна, О.А. Хараєва, С.О. Харламової, С.Б. Чеховича, О.С. Чудіновських та інших. Комплексне досліджування в даному напрямку було проведено Є.В. Стрільченко в дисертації «Організаційно-правове забезпечення діяльності міграційних служб зарубіжних країн» в 2012 р. На сьогодні дане питання не втратило своєї актуальності, враховуючи тенденції міграційного процесу на сьогодні і важливості врахування досвіду зарубіжних країн в розбудові міцної системи міграційних органів нашої держави.

Мета статті. Визначити правові та організаційні основи діяльності міграційних служб зарубіжних країн для обґрунтування основних напрямів удосконалення правовідносин у міграційній сфері України.

Виклад основного матеріалу. Міграція безпосередньо пов'язана з наявністю суверенних держав з чітко визначеними державними кордонами, які створюють перешкоди для міграційних потоків. Однак до кінця 50-х років ХХ століття міграційна політика більшості зарубіжних країн не була пріоритетним напрямком їх державної політики і була обумовлена потребами ринку праці і економічними інтересами. В даний час у зв'язку з глобалізацією міграційних процесів, створенням безвізових зон, зростанням рівня вимушеної і нелегальної міграції міграційна полі-

тика зарубіжних країн перестає бути простим регулятором суспільних відносин і стає детермінуючим напрямком державної політики.

Регулювання законної міграції, попердження та припинення незаконної міграції здійснюється і за кордоном, і в Україні уповноваженими на те державними органами. Міграційні системи зарубіжних країн характеризуються різною ступеню централізації, незалежності складових їх елементів, наявністю або відсутністю координуючих органів і центрів.

При проведенні структурно-функціонального аналізу організаційних структур міграційних органів зарубіжних країн, необхідно враховувати географічне положення, історичну складову і особливості міграційної політики кожної з держав. У ряді зарубіжних держав (наприклад, США і Канаді) міжнародна міграція була об'єктом державного регулювання з перших днів історії цих країн, що сприяло розробці і застосуванню понятійного і правового апарату; концепції керованої міграції; складної системи розподілу квот і віз, що реалізуються системою державних органів, контролюючих міграційні процеси і надають послуги їх учасникам.

Серед країн, досвід яких у протидії нелегальній міграції може виявитися корисним для України, виділяють США і Канаду, як традиційні країни міграції, Німеччину і Великобританію, як країни, в яких міграційний контроль, навпаки, розвивався в міру необхідності вирішення проблем прийому біженців, шукачів притулку, і виконання завдань європейської інтеграції.

До німецької системи організаційних структур, діяльність яких так чи інакше пов'язана з міграцією належать: Федеральний парламент, Уряд країни, Федеральне міністерство внутрішніх справ, Федеральна служба з міграції та проблем біженців, Федеральна поліція, Федеральне відомство з охорони конституції, Міністерство закордонних справ, Федеральне міністерство з питань зайнятості та соціального розвитку, Уповноважений федерального уряду з питань міграції, біженців та інтеграції, Федеральне міністерство у справах сім'ї, пенсіонерів, жінок та молоді, Федеральний уповноважений у справах репатріантів, Рада з питань репатріації, і нарешті, на рівні територіальних структурних утворень Земельні відомства у справах іноземців

Згідно ст. 73 Основного закону Німеччини (Grundgesetz für die Bundesrepublik Deutschland), виключної законодавчої компетенції питань громадянства, свободи пересування, документування, еміграції, імміграції має Федерація. Крім федерального парламенту – бундестагу (Bundestag), вищого законодавчого органу Німеччини, що видає закони в області міграційних відносин, в регулюванні міграційних процесів беруть участь Уряд країни (Regierung) і федеральні органи виконавчої влади [4, с. 164].

За Основним законом Німеччини крім реалізації адміністративної та управлінської функції Уряд бере участь в нормотворчому процесі та наділяється правом видання підзаконних нормативних актів. До актів Уряду відносяться постанови (правові приписи), що мають законодавчу силу (можливість їх прийняття передбачена абз. 1 ст. 80 Основного закону) і адміністративні приписи у вигляді директив і інструкцій.

Безпосереднє виконання правових норм, що містяться в законах і підзаконних актах, покладено на інші органи виконавчої влади, між якими, незважаючи на спільність цілей і завдань, є значні відмінності.

Ключовими органами, що забезпечує і проведення міграційної політики Німеччини, є Федеральне міністерство внутрішніх справ (Bundesministerium des Innern) і підвідомча йому Федеральна служба з міграції та проблем біженців (Bundesamt für Migration und Flüchtlinge).

До відання міграційного управління міністерства внутрішніх справ (Abteilung M) відносяться розробка законодавства, що закріплює правовий статус іноземців, питання надання притулку, а також гармонізація європейського законодавства у відповідних областях.

Міграційне управління також розробляє законодавство, пов'язане з прийомом біженців, репатріантів, «вимушених переселенців», або, якщо перекладати буквально, «виселенців» (Aussiedler), з національними меншинами, громадянством, підтримкою етнічних німців за кордоном.

Робота міграційного управління ведеться за двома основними напрямками, що реалізуються підуправліннями (Unterabteilungen). Підуправління M1 відає за питаннями імміграції, інтеграції, надання притулку, гармонізації європейського законодавства; Підуправління M2 – питаннями репатріації, національних меншин, громадянства та натуралізації. Міграційне управління є куратором Федеральної служби з міграції та проблем біженців, включаючи Центральний реєстр іноземців (Ausländerzentralregister), а також Управління III Федерального адміністративного відомства (Bundesverwaltungsamt, Abteilung III), в частині що стосується прийому репатріантів. Завдання Федеральної служби з міграції та проблем біженців закріплені в статті 75 Закону про міграцію, який набрав чинності 1 січня 2005 р До них відносяться: – акумуляція інформації про трудящих-мігрантів і надання її відомствам, робота яких пов'язана з питаннями міграції, Федеральному агентству зайнятості і німецьким дипломатичним представництвам, уповноваженим Федеральним міністерством закордонних справ на видачу паспортів та віз; розробка структури та змісту інтеграційних курсів для іноземців та репатріантів.

У США ключові питання міграційних відносин регулюються Законом про імміграцію і натуралізацію, прийнятому в 1990 р., Законом про реформу в галузі боротьби з незаконною міграцією та про відповідальність іммігрантів 1996 р. Законом про внутрішню безпеку від 2002 року, Законом про Міністерство внутрішньої безпеки від 2002 р. Основна відповідальність за їх реалізацію покладено на Міністерство внутрішньої безпеки, в структурі якого функціонують такі підрозділи: Служба по забезпеченню безпеки на транспорті, Служба громадянства та імміграції, Служба по виконанню імміграційних і митних законів, Митно-прикордонна служба, Секретна служба, Федеральне агентство з надзвичайних ситуацій США.

Створення в Сполучених Штатах Америки Міністерства внутрішньої безпеки та концентрація всіх правоохоронних функцій в одному ві-

домстві, з одного боку, призводить до збільшення силових функцій, а з іншого боку, дозволяє проводити більш ефективно роботу, спрямовану на боротьбу з незаконною міграцією.

У ФРН реалізація імміграційної політики – обов'язок Федерального міністерства внутрішніх справ, яке відповідально і за розробку політики імміграції та інтеграції Міграційне управління Міністерства адмініструє центральну базу даних по іноземцям та Федеральну службу з міграції та проблем біженців. Служба має в своєму складі центральний апарат та територіальні органи, розташовані в землях ФРН. Прикордонна служба в ФРН відноситься до іншого підрозділу МВС – Федеральної поліції і забезпечує контроль за пересуванням на кордоні і переслідуванням.

До вступу в силу Закону про імміграцію в 2005 р. велика частина положень щодо в'їзду, перебування, проживання, працевлаштування осіб, які не мають громадянства Німеччини, були закріплені в Законі про в'їзд і перебування іноземців на території ФРН, прийнятому в 1990 р. і містив безліч посилань на інші закони та підзаконні акти, наприклад Постанова Уряду "Про видачу дозволу на роботу особам, які не є громадянами ФРН" від 1971 р. Постанова Уряду "Про реалізацію Закону про іноземців" від 1990 р. [2].

У новому Законі заохочується в'їзд мігрантів, які необхідні державі і, імовірно, не створюють істотних проблем для внутрішньої безпеки. У той же час посилюється контроль за особами, що в'їжджають на проживання і заходи по інтеграції мігрантів, що вже в'їхали.

Розподіл відповідальності в Німеччині між місцевими і федеральними органами призвело до необхідності створення централізованої бази даних, відомості з яких можуть бути отримані як місцевими, так і федеральними органами, наприклад поліцією та посольствами. Центральна база даних по іноземцям повністю автоматизована, щомісяця реєструється понад мільйон запитів.

Американським еквівалентом цієї бази даних є центральна картотека, основною функцією якої є пошук органу, що зареєстрував перетнули кордон особа, проте американська картотека не дозволяє визначити його поточний статус.

На відміну від Сполучених Штатів, в Німеччині реєстрації в місцевих органах підлягають всі особи, які проживають на території країни, не тільки іноземці. Ці органи видають спеціальні картки, за якими ідентифікується особистість її власника, документи із зазначенням номера платника податків. У процесі реєстрації та працевлаштування перевіряється статус іноземного громадянина, на підставі чого приймається позитивне рішення або (при наявності проблем з документами) негативне, в останньому випадку про це повідомляють відповідальні за роботу з іноземцями органи.

Оскільки в Сполучених Штатах Америки подібні документи не передбачені, відсутня необхідність реєстрації за місцем проживання, а в якості документів, що ідентифікують особу, використовуються водійські права і карти соціального забезпечення, контроль за мігрантами на території країни ускладнений.

Таким чином, у зв'язку зі специфікою організації відповідних органів і особливостями право-

вої бази, в Німеччині більша увага приділяється внутрішньому, а в США – зовнішньому контролю за мігрантами.

Основними напрямками міграційної політики обох країн є, з одного боку, створення максимально сприятливих умов для імміграції та інтеграції іноземних громадян та осіб без громадянства, чие перебування відповідає їх інтересам, з іншого боку, формування ефективної системи протидії незаконній міграції. Ці ідеї ясно і чітко викладені в міграційних програмах та концепціях зазначених держав і законодавчо закріплені.

Аналіз джерел міграційного законодавства ряду зарубіжних країн дозволяє зробити висновки про наявність загальних тенденцій розвитку міграційного законодавства: норми, що регулюють міграційні процеси, в основному об'єднані в базовому законодавчому акті, який регламентує основні види міграції: гуманітарну, економічну і трудову, сімейну. В основі регулювання гуманітарної міграції лежать норми міжнародного права. Також в законодавстві враховуються норми регіональних міжнародних угод (Шенгенська і Північна угоди); у зв'язку з глобалізацією міграційних процесів відбувся перегляд норм законодавства, що відбулося в прийнятті нових імміграційних законів або розробці законопроектів; на законодавчому рівні чітко закріплено мети міграційної політики, основною з яких є витяг економічних, культурних, соціальних і демографічних вигод від міграції, а також визнання необхідності інтеграції мігрантів у життя суспільства; на законодавчому рівні закріплено пріоритет програм возз'єднання сімей та імміграції висококваліфікованих фахівців, здатних надати сприятливий вплив на зростання економіки країни; в національному законодавстві передбачено надання додаткового «гуманітарного статусу» у разі відсутності необхідних ознак для надання статусу біженця; деталізовано порядок в'їзду і перебування на території країни (порядок отримання візи і посвідки на проживання), подібні переліки небажаних для в'їзду в країну осіб, закріплено вимогу про надання гарантій перебування іноземця на території країни; регулювання процесів імміграції відбувається шляхом встановлення системи квотування, планування, бальної системи відбору іммігрантів; гнучкість правового регулювання постійно мінливої міграційної ситуації залежить не від внесення змін у закони, а від гнучкості підзаконних нормативних правових актів, регламентують конкретні процедури і правила реалізації законодавчих актів [1, с. 75].

Говорячи про структуру міграційних служб зарубіжних країн, слід зазначити, що вона відповідає основній меті та завданням міграційної політики. У зарубіжних державах функції регулювання міграційної політики розподілені між профільним органом, що відповідає за вироблення і реалізацію основних напрямків міграційної політики, а також відомством з питань праці та зайнятості та відомством з питань закордонних справ.

Слід зазначити, що основні напрямки діяльності міграційних служб зарубіжних країн мають свої особливості. Так, велика увага міграційними органами приділяється процедурі видачі дозволів на залучення іноземної робочої сили, бо

трудова імміграція забезпечує значну частину висококваліфікованої робочої сили в економіці цих країн. В першу чергу, є ефективні системи моніторингу за станом внутрішнього ринку робочої сили, що дозволяє превентивно визначати кількісні параметри потреби країни в іноземній робочій силі. В більшості зарубіжних країн закріплено зобов'язання роботодавців на пріоритетне працевлаштування громадян своєї країни. Окрім того, істотно відрізняються процедури отримання дозволу для постійних і тимчасових трудових мігрантів. Спільним є принцип індивідуального підходу до видачі кожного дозволу. В зарубіжних країнах, здебільшого, на законодавчому рівні, детально регламентовані процедури надання статусу біженця та притулку а також механізм роботи в цьому напрямку міграційної служби.

Домінуючою тенденцією розвитку правозастосовчої міграційної практики в зарубіжних країнах є посилення правил надання притулку в зв'язку з масовими зловживаннями з боку осіб, які не мають на це підстав і охочими легалізуватися на території країни. Процеси глобалізації орієнтують розвиток зарубіжних країн на формування мультикультурних і мультиетнічних товариств. Для України, є актуальним використання досвіду реалізації іноземних інтеграційних програм, які дозволяють знімати напруженість у суспільстві, втягують іммігрантів в нове для них культурне середовище, сприяючи їх прискореній адаптації і незалежності від етнічних громад, а також від їх кримінальної складової.

Пріоритетним напрямком діяльності міграційних служб зарубіжних країн є протидія нелегальній міграції. Незважаючи на відсутність достовірних критеріїв і методів визначення чисельності нелегальних мігрантів, а також однозначного підходу до сутності поняття «нелегальний мігрант», в обраних країнах заходи з протидії нелегальній міграції вироблені і законодавчо закріплені на різних стадіях:

- стадії попередження (інформаційні компанії в країнах результату мігрантів, контроль на кордонах, робота з транспортними перевізниками);
- стадії виявлення (контроль за перебуванням іноземних громадян на території країни і за порядком найму роботодавцями іноземної робочої сили, проведення програм легалізації);
- стадії припинення (застосування різних видів юридичної відповідальності за виявлені правопорушення в міграційній сфері; депортація нелегальних мігрантів).

Структура міграційних служб зарубіжних країн відповідає основним цілям і завданням міграційної політики. Найбільш розвиненим державним апаратом, що управляє міграційною сферою, володіють США. Водночас для України найбільш близька система міграційної служби ФРН, оскільки функції щодо реалізації міграційної політики тут покладені на Федеральне міністерство внутрішніх справ. Повноваження з регулювання міграційних процесів в аналізованих державах розділені між профільним органом, що відповідає за реалізацію основних напрямів міграційної політики, а також відомствами з питань праці та зайнятості, закордонних справ тощо. Тенденції розвитку цих міграційних служб свідчать про посилення їх ролі в системі державного управління, наділі їх

новими повноваженнями і зміцненні матеріально-технічної бази, що є прийнятним і для України [7, с. 12].

Оптимізація центральних органів влади в Україні у грудні 2010 р. призвела до утворення Державної міграційної служби України [5], затвердження положення про Державну міграційну службу України було від 6 квітня 2011 р. № 405/2011 [3] та постанови КМУ від 15 червня 2011 р. № 658 «Про утворення територіальних органів Державної міграційної служби» [6] ознаменували якісно новий етап розвитку ДМС України.

Поточна організаційно-правова структура ДМС має комплексний характер. Між суб'єктами розподілено завдання що стоять перед державою у сфері міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців тощо. Положення про ДМС містить конкретно визначений адміністративно-правовий статус ДМС, чітко визначені функціональні завдання, компетенцію, права та обов'язки служби, механізм бюджетного фінансування ДМС. Структура центрального апарату містить керівний склад, відділи, управління, сектори що відповідають за конкретний спектр завдань.

Отже, в Україні, компетенцію ДМС України, складається із сукупності владних прав та обов'язків, які надаються для надання адміністративних послуг у сферах міграції, громадянства, реєстрації фізичних осіб, біженців, інших визначених законодавством категорій.

Висновки. У зв'язку з глобалізацією міграційних процесів національна міграційна політика з регулятора трудових відносин стає векторним напрямком державної політики більшості зарубіжних країн.

В результаті аналізу міграційного законодавства зарубіжних країн їх можна розділити на дві групи: а) країни, в законодавстві яких основним є поняття «іммігрант» і політика яких орієнтована на активне залучення імміграційних потоків (США, Канада); б) країни, в яких домінує поняття «іноземний громадянин», що підтверджує спрямованість їх політики головним чином на тимчасову міграцію населення (ФРН, Швеція).

Діяльності міграційних служб зарубіжних країн щодо правового регулювання міграційних процесів притаманні національні особливості: наявність базового комплексного законодавчого акту, що регулює міграцію; чіткий розподіл міграції на види, за змістом – на сімейну, трудову (економічну) і гуманітарну; за часом перебування – на постійну і тимчасову; виділення пріоритетних напрямків міграції: воз'єднання сім'ї та трудова міграція висококваліфікованих фахівців; закріплення на законодавчому рівні чітких механізмів боротьби з нелегальною міграцією.

Пріоритетними напрямками діяльності міграційних служб зарубіжних країн є: забезпечення виконання міграційного законодавства; виявлення і запобігання нелегальній міграції; розгляд міграційних заяв; а також питання надання міграційного статусу і розгляду апеляцій на прийнятті рішення; соціальне забезпечення і адаптація мігрантів в країні.

З урахуванням досвіду діяльності міграційних служб зарубіжних країн в області правового регулювання міграційної сфери, приходимо до ви-

сновку про те, що при вдосконаленні організаційної структури та моделі функціонування ДМС України слід враховувати основні тенденції розвитку міграційних служб зарубіжних країн. При цьому першочергове значення має досконалість чинного міграційного законодавства, підвищення матеріально-технічної оснащеності міграційної служби, створення ефективної інформаційної бази даних по всіх категоріях іноземних громадян на державному і регіональному рівнях.

До пріоритетних напрямів також відносять використання зарубіжного досвіду створення системи професійної міграційної освіти для підготовки висококваліфікованого керівного складу та персоналу ДМС України, потрібно посилення повноважень міграційних чиновників по реалізації механізму депортації іноземних громадян, створення спеціалізованих депортаційних центрів на прикладі багатьох зарубіжних країн. В цьому напрямку в Україні вже зроблені перші кроки і створені Центри тимчасового тимчасового перебування іноземців та осіб без громадянства, які незаконно перебувають в Україні.

Окрім того, важливим напрямком в міграційній політиці є посилення міжнародного співробітництва в області міграції. Необхідним є створення додаткових представництв ДМС України за кордоном, що дозволить більш достовірно оцінювати міграційну ситуацію в країнах виїзду мігрантів і розробляти заходи щодо дотримання інтересів України в сфері міграційної політики.

Оскільки, до найбільш актуальних завдань ДМС України відноситься пошук ефективних механізмів протидії нелегальній міграції, то для вирішення цього завдання необхідно в функції ДМС України, на прикладі зарубіжних країн, включити питання виявлення правопорушень у сфері міграційних відносин, припинення каналів нелегальної міграції, розширення імміграційного контролю за іноземними громадянами та особами без громадянства безпосередньо на території України, а не тільки при перетині ними кордону, питання адміністративного видворення та депортації іноземних громадян за межі території України, вдосконалення ведення центральної бази даних з обліку іноземних громадян, аналіз міграційного стану на території України.

Список літератури:

1. Відлер О.М. Загальноєвропейський досвід протидії нелегальній міграції / О.М. Відлер // Інвестиції: практика та досвід. – 2016. – № 2. – С. 75.
2. Курій Л.О. Регулювання міграційних процесів в системі формування конкурентоспроможності економічної системи України / Л.О. Курій : матер. X Міжнар. наук.-практ. конф. [«Формування конкурентоспроможності в умовах зростання мобільності людського капіталу»], (Хмельницький 22.07.2012 р.). – Хмельницький: ХНУ, 2012.
3. Положення про Державну міграційну службу України: указ Президента України від 6 квітня 2011 р. № 405/2011 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon1.rada.gov.ua/laws/show/405/2011>.
4. Предместніков О.Г. Основні напрямки діяльності органів юстиції зарубіжних країн / О.Г. Предместніков // Форум права. – 2017. – № 1. – С. 162-170 [Електронний ресурс]. Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2017_1_29.pdf.
5. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади указ Президента України від 9 грудня 2010 р. № 1085/2010 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1085/2010>.
6. Про утворення територіальних органів Державної міграційної служби: постанова КМУ від 15 червня 2011 р. № 658 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/laws/show/658-2011-%D0%BF>.
7. Стрільченко С.В. Організаційно-правове забезпечення діяльності міграційних служб зарубіжних країн [Текст] : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.07 / Стрільченко Євген Вікторович ; Відкр. міжнар. ун-т розв. людини "Україна". – К., 2013. – 20 с.

Иваненко Д.Д., Яременко Н.С.

Сумской государственной университет

ОТДЕЛЬНЫЕ ВОПРОСЫ ПРАВОВОГО РЕГУЛИРОВАНИЯ ДЕЯТЕЛЬНОСТИ МИГРАЦИОННОЙ СЛУЖБЫ В ЗАРУБЕЖНЫХ СТРАНАХ: СРАВНИТЕЛЬНЫЙ АСПЕКТ

Аннотация

Статья посвящена исследованию правового регулирования миграционной политики и организационным основам деятельности миграционных служб зарубежных стран, определен правовой статус органов миграционной службы в некоторых зарубежных странах и организационные основы их деятельности. Отмечено, что правовое регулирование деятельности миграционных органов таких государств как Германия, Великобритания, США и Канада представляет наибольший интерес с точки зрения возможности его использования для совершенствования украинского законодательства и практики. Сделан вывод, что с учетом опыта деятельности миграционных служб зарубежных стран в области правового регулирования миграционной сферы, при совершенствовании организационной структуры и модели функционирования государственной миграционной службы Украины следует учитывать основные тенденции развития миграционных служб зарубежных стран.

Ключевые слова: Государственная миграционная служба, зарубежные страны, миграционная политика, миграционная служба, миграционное законодательство, миграционное управление, миграция, направления миграционной политики, организационная структура миграционных органов зарубежных стран, структура миграционных служб зарубежных стран, Федеральная служба по миграции и проблем беженцев.

Ivanenko D.D., Yaremenko N.S.
Sumy State University

OFFICE COMPANIES AS A SUBJECT OF OFFSHORE ACTIVITY: CONCEPT AND TYPES

Summary

The article is devoted to the study of the legal regulation of migration policy and the organizational basis of the migration services of foreign countries, the legal status of the migration service bodies in some foreign countries and the organizational basis of their activities are defined. It is noted that the legal regulation of the activities of migration bodies of such countries as Germany, the United Kingdom, the United States and Canada is of the greatest interest from the point of view of the possibility of using it to improve Ukrainian legislation and practice. It was concluded that, taking into account the experience of the migration services of foreign countries in the field of legal regulation of the migration sphere, while improving the organizational structure and model of the state migration service of Ukraine, the main trends in the development of migration services of foreign countries should be taken into account.

Keywords: State Migration Service, foreign countries, migration policy, migration service, migration legislation, migration management, migration directions of migration policy, organizational structure of migration authorities of foreign countries, structure of migration services of foreign countries, Federal Service for Migration and Refugees.